

INFORMATIEBRIEF AAN DE VRIENDEN VAN HET KITALE AIDS PROGRAMME

Kitale, april 2010

Beste vrienden,

Een hartelijke groet uit Kitale!

We hebben de afgelopen maanden niet stil gezeten en er is veel gebeurd. Wat het programma betreft, hebben we een stevig begin gemaakt met vervolgactiviteiten voor vrijwilligers, die al als gemeenschaps AIDS educatoren ('BPMers') zijn gediplomeerd.

Eén van die activiteiten betreft AIDS onderwijs en counseling voor HIV geïnficeerden, hun familieleden en directe naasten, inclusief weeskinderen, door middel van het vormen van AIDS-onderwijsgroepen in de lokale gemeenschappen.

1

Door de komst van gratis HIV-remmers is het aantal zieken in de gemeenschap gelukkig duidelijk afgenomen. De organisatie die in Kitale vanaf 2006 de meeste mensen van deze medicijnen voorziet, heet AMPATH. Deze richt zich sterk op het behalen van succes, wat aantallen betreft, en heeft nu meer dan 11.000 mensen in behandeling. Hoewel het geweldig is dat zoveel mensen toegang hebben tot de levensreddende medicatie, ontbreekt het in de praktijk helaas nogal eens aan tijd voor goede uitleg en raadgeving aan cliënten. Velen blijven daarom met grote vragen zitten. Ze kunnen hun situatie niet verwerken en begrijpen soms zelfs niet eens het belang van hun medicatie..... Tegelijkertijd zijn er nog veel geïnficeerden die zich niet durven te laten testen en behandelen.

Ons staflid Dorcas Situma, die behalve huishoudelijk medewerkster ook BPMer en basiscounselor is, heeft voor dit nieuwe project het pionierswerk verricht. Ik heb haar gevraagd speciaal voor deze vriendenbrief hier meer over te vertellen. Lees haar verslag op blad 3 en 4.

Deze maand zal de eerste cursus voor gediplomeerde BPMers in Kinyoro van start gaan.

Laat ik ook van deze gelegenheid gebruikmaken om iedereen, die zich voor ons programma heeft ingezet, in actie of met giften, heel erg hartelijk te bedanken.

Zonder jullie bijdragen zouden onze activiteiten letterlijk niet mogelijk zijn. Het spijt mij vaak (nog) niet de gelegenheid te hebben gehad jullie persoonlijk te bedanken. Wanneer de reorganisatie klaar is hoop ik daarvoor meer tijd te hebben!

Tot dan toe blijft het voetballen met drie ballen, waarvan één een nogal zorgelijke: Fondsenwerving blijkt momenteel een zeer zware taak. Niet alleen lijkt het erop alsof kleinere organisaties, zoals wij, gestraft worden voor de corruptiezonden van landelijke leiders, maar bovendien zit de internationale opinie over ontwikkelingshulp ons stevig tegen.

Mag ik iedereen ervan overtuigen, dat ons programma 'zelfwerkzaamheid' zeer hoog in het vaandel heeft staan: Behalve de stafleden werken alle deelnemers als vrijwilligers, zij krijgen geen transportvergoeding of 'zitgeld'. Lesruimten worden bijna altijd gratis door de gemeenschappen ter beschikking gesteld. Voor 'educatie op verzoek' vraagt KAP transportvergoeding en, indien mogelijk, een bijdrage voor lesgeld. Er zijn zelfs (langere) workshops waar de (materieelarme) deelnemers zelf voor hun eten zorgen.

Onze plannen zijn bovendien om binnenkort bij lokale bedrijven aan te kloppen voor bijdragen.

Helaas zijn veel programma-uitgaven hoog, vooral die van salarissen en transport. Bijdragen van vrienden van Kitale AIDS Programme blijven dan ook zeer hartelijk welkom!!

2

Tenslotte vinden jullie het misschien leuk te horen, dat ik mijzelf per 1 mei 2010 weer als associate bij de "Missionarissen van Mill Hill" zal aansluiten. Eind oktober a.s. zal mijn contract met "Mensen met een Missie" aflopen, behalve hopelijk een regeling ten bate van een mogelijke 'Permanente Ontwikkelingswerker'-status.

Tot zover het laatste nieuws. Ik hoop van harte dat het goed met jullie gaat. Graag wens ik iedereen dan ook alle goeds en Gods Zegen.

Met hartelijke groet,
Jacinta

Kitale AIDS Programme - P.O.Box 371 - (30200) Kitale - Kenya (Oost Afrika)
E-mail adres (zowel programma als persoonlijk): kitaleaidsprogramme@gmail.com

website: www.aidskitale.com

"THE POSITIVE HEART OF HOPE AND LIFE GROUP"

Wanneer je op een maandagmiddag de St. Raphael Kliniek in Matisi Kitale binnenkomt, word je met een glimlach verwelkomd door een groep mensen, die in één van de kamers samenkomt. Het is een AIDS-onderwijs groep met de naam "Het Positieve Hart van Hoop en Leven".

Dankzij Kitale AIDS Programma had ik de kans te leren over de belangrijkste feiten over HIV en AIDS, over het verminderen van stigma (discriminatie) en hoe je een gemeenschap in beweging kunt krijgen om hier wat aan te doen.

Het begon toen we ons in KAP realiseerden, dat zowel HIV geïnfecteerden als hun verzorgers en (wees)kinderen met grote vragen over hun status en behandeling worstelden. Met behulp van doorverwijzing door vrienden of burens ben ik toen begonnen met het bezoeken van cliënten thuis en in het ziekenhuis. De meesten woonden in de wijk Matisi.

Toevallig heeft het Katholieke bisdom in die buurt de St. Raphael Kliniek, waar ook enkele stafleden als BPMer waren getraind. Ik besloot hen te vragen om samen te werken en ons een ruimte te geven om bij elkaar te komen. Dat gebeurde en in september 2009 hadden we onze eerste bijeenkomst: Er kwamen vier genodigden. Aanvankelijk kwamen we twee keer per week bij elkaar.

Om te beginnen bepaalden de deelnemers wat hun grootste problemen waren en waar ze graag over wilden leren. Met behulp van mijn kennis van AIDS en de lesmaterialen van KAP kon ik toen onderwijssessies houden.

3

Ze hadden erg veel vragen, bijvoorbeeld over hoe HIV het lichaam aantast, over hoe het wordt verspreid, hoe je het kunt voorkomen, over overdracht van moeder op kind, hoe HIV-remmers te gebruiken en nog veel meer.

We waren in staat al hun vragen te beantwoorden. De leden waren ook erg blij, dat zij in de bijeenkomsten hun levenservaring met de anderen konden delen. Het duurde niet lang of zij kwamen met anderen uit de buurt, die dezelfde vragen hadden.

De leden van onze groep hebben zoveel meegemaakt. Eén van de vrouwen noemt de anderen haar 'kinderen', omdat zij ook twee dochters in de groep heeft. Zij benadrukt altijd hoe belangrijk het is om samen te blijven als je testuitslag HIV positief is.

Zijzelf leeft nu al 10 jaar met HIV en ze is erg blij dat mensen gratis HIV-remmers kunnen krijgen.

Op een dag hadden we het over stigma en zelfstigma. We deelden onze ervaringen hiermee en bespraken hoe we dit in de gemeenschap konden overwinnen. De meeste deelnemers vertelden dat ze, voordat ze lid werden van onze groep, erg gestigmatiseerd werden door hun familie en vrienden en dat ze dat altijd erg veel pijn had gedaan.

Een vrouw in de groep vertelde dat zij thuis zo lang werd geïsoleerd, dat zij haar medicatie had willen stoppen om maar te sterven. Haar familieleden zonderden haar volkomen af, scheidten alle huishoudelijke behoeften en verboden haar zelfs 's nachts een kamer te delen met haar kinderen. Zij had een klein kamertje gekregen, waar ze alleen haar eten moest bereiden en slapen. Zelf wist ze wel dat ze niemand door normaal sociaal contact kon besmetten, maar haar moeder wilde er niets van horen. Gelukkig konden wij met haar moeder en kinderen praten en nu is zij geweldig blij dat ze weer de maaltijden voor de hele familie kan koken.

In de groep hebben we ook twee oma's, die voor hun geïnfecteerde kleinkinderen zorgen. Ze vertelden hoe moeilijk ze het hadden gehad voordat zij naar de groep kwamen. Ze dachten dat de kinderen gevaarlijk waren en waren de hele dag in de weer om te zorgen, dat zij niet met andere kinderen speelden, met het gescheiden houden van eten, kleding en beddengoed en met het voorkomen dat de kinderen iets in huis zouden aanraken. De oma's zijn erg blij nu geleerd te hebben hoe je wel en niet geïnfecteerd kunt worden. Ze durven hun kleinkinderen nu gewoon kind te laten zijn, net als andere kinderen.

Ook hebben we een jonge vrouw in de groep die, net als haar kind, HIV geïnfecteerd is, terwijl haar man negatief heeft getest. Toen dat werd ontdekt kon haar man het eerst niet begrijpen en accepteren. Hij begon zijn vrouw en kind te mishandelen en beschuldigde haar van ontrouw. Ook in dit geval konden we gelukkig met de man praten en alle feiten goed bespreken. We hebben hem zelfs kunnen aansporen tot extra counseling sessies in het ziekenhuis en hij kan nu de situatie begrijpen. Ze leven nu weer gelukkig samen. De vrouw zegt, dat ze altijd condooms gebruiken wanneer ze seks hebben.

4

Weer een andere vrouw in de groep kwam erachter dat zij HIV positief was, toen zij zich liet testen na een AIDS workshop van KAP. Toen zij dit resultaat aan haar man vertelde, werd hij zo boos, dat ze er twee maanden ziek van is geweest. Met hulp van de groep, heeft zij met hem kunnen praten. We hebben hem thuis bezocht en konden hem overhalen om zich ook te laten testen. Ook hij kan nu met zijn positieve status leven.

Iedereen is blij lid te zijn van "Het Positieve Hart van Hoop en Leven". De groep heeft nu 22 leden en komt iedere maandag bij elkaar.

Dorcas Situma

Neem ook eens een kijkje op onze website www.aidskitale.com